

Ač nevyučena v profesi malíř – natěrač, v průběhu času tu a tam člověk sáhne po malířských nebo natěračských potřebách. Stává se to často i mně, a právě v tu dobu si vzpomenu na svého otce, který byl ve výše uvedené profesi nejen vyučen, ale také ji po mnoho let vykonával. Od vyučení dle záznamů v Pracovní knížce pracoval na různých místech, převážně v bývalém Severomoravském kraji, kromě r. 1941, kdy byl na práci v Německu ve Stuttgartu. V době, kdy jsme ho jako děti už vnímaly víc v jeho profesi, kterou vykonával, potřeboval ke své práci příslušné pomůcky, nářadí, materiál apod. Základním pracovním prostředkem pro malování pokojů byly pochopitelně nejen barvy, štětce, stříkací zařízení /obecně – stříkačka/, ale také štafle. Otec měl štafle dvou rozměrů – nižší a vyšší. Na obou však za svůj život nachodil spoustu kilometrů po místnostech, sálech, chodbách.... Nářadí bylo zpravidla uskladněno ve stodole ve staré skříni. Velmi často se však stávalo, že pro rychlejší manipulaci a přípravu k malování bývaly tyto pomůcky uskladněné v domě č. 418 v tzv. síni u dveří do sklepa. To byla pro nás, děti doslova pohroma. Takto založené dveře různým náčiním a materiálem doslova zabránily na delší dobu vstup do sklepa pro brambory a ovoce, případně zavařeniny. K tomu, abychom se dostali do sklepních prostor, jsme využívali násypu. Násypem se v době sklizně brambor sypaly brambory z košů přímo do velké bedny umístěné pod okénkem. Zrovna tímto okénkem jsme se my děti, protahovaly, abychom vstoupily do sklepa, tenkrát ještě bez zavedené elektriky. Pro mne se tyto nucené návštěvy sklepa staly trvale osudnými. I v tom šeru bylo dobře vidět okolo okénka spoustu pavučin, a jeho „obyvatelům“- pavoukům se tam dařilo. Já z nich dostala panický strach, kterého jsem se až dosud nezbavila. Ten se v dětství umocnil ještě skutečností, když za nesplnění úkolu - donášky brambor - následoval i tělesný trest. Nikdy jsem se nesmířila s poznámkou, „že pavouk je přece o mnoho menší než já“, tak proč se ho bát.

Zájem, jak otec vše pro svou práci připravuje, se u mne objevil zejména v době, kdy maloval místnosti v našem domě. To jsme se dívali na míchání barev, přípravy různých vzorů válečků, štětců i malých štětečků. Pro nás bylo nezvyklé vaření klišu, který se přidával do barev k líčení stěn, aby z nich barva nepouštěla. K mytí stěn se také rozvažovalo mazlavé mýdlo. Nu, dnešní technologie je zcela jiná, rovněž barvy doznaly výrazných změn nejen ve kvalitě ale i v rozmanitosti barev a odstínů. V 50. letech minulého století se stěny líčily světlými barevnými odstíny a používalo se tzv. válečkování. To mne i sestry vždy zajímalo, který vzor pro danou místnost otec vybere. Byly jsme zvědavé zejména na nové vzory válečků, které i po letech jsou v domě k dispozici.

K jeho malířským pomůckám a nářadí nesmím zapomenout uvést i velký počet různých štětců pro nátěry oken, dveří, nábytku apod. Mne lákala vždy prohlídka tzv. štětců pro fládrování, část dodnes rovněž uchováváme jako vzpomínku na dobu, kdy nejen náš dům, ale i mnoho pokojů v rodinách a přátel náš otec maloval nebo tam prováděl i různé natěračské práce. Netajím se tím, že jsem se občas pustila do líčení pokojů, ale víc práce jsem za ta léta odvedla při různé natěračské činnosti v domě a v jeho v okolí.

Dlouho jsem prohlížela po letech jeho Výuční list a List tovaryšský. Oba listy jsou opatřené hezkou vazbou. Mou pozornost upoutala průvodní slova, vztahující se nejen k vyučenému řemeslu, ale zejména rady pro další život. To se psal rok 1935 a jedna věta z mnoha rad zněla: **Nauč se být hrdým, ale jen na své vzdělání, ne na postavení, na titul....** I po letech stále aktuální, jen s tím rozdílem, že v mnoha případech je tomu po 79 letech naopak. Také kvalita některých barev, byť dobře propagovaných, se s odstupem let poněkud snížila, tím utrpěla doba trvanlivosti, zejména u venkovních nátěrů.

Zvláštní, jak se po letech víc a víc vynořují vzpomínky na různé rady rodičů. Například, že u vymalovaných pokojů váleček skryje tu a tam nějakou nechtěnou skvrnu. U jednobarevné malby skvrna naopak vystoupí. K tomu mohu dodat jen to, že to byla rada pravdivá a poučná.

Helena Polášková